

18.

*Mei, Mei verheven,
De boer wil mij niets geven !...
Mei, Mei plezant,
De boer sch..... op zijn land.*

Dit zongen de kinderen wanneer ze niets kregen, en gingen dan rap op de vlucht.

Destelbergen. (A. S.)

19.

*Tsiep in den nest,
De zwarte hoenders leggen 't best,
De witten leggen er tegen.
Lapt 'er mij een stuk of negen...*

(Zeer onvolledig).

Sleidinge (Volpenswege).

CI. TREFOIS.

Het Teerlingspel te Serskamp.

Als een eigenaardig gebruik te Serskamp sedert onheuglijken tijd in zwang moeten wij het teerlingen vermelden, dat als dusdanig in de aanpalende gemeenten en in gansch den omtrek onbekend is

Het " teerlingspel „ grijpt hier regelmatig plaats na de St Denijs-kermis, die gevierd wordt den Zondag vallend op of na 9ⁿ October. Den 8ⁿ dag wordt het teerlingen ingezet op den Dries, waar dan de aloude *Prinskenskermis* plaatsgrijpt, z. g. naar de verdwenen herberg *den Prins*, reeds vernoemd rond 1750. Den 2ⁿ Zondag is het te doen op het Wolfgat, waar tot op het einde der 18^e eeuw de vermaarde *Bruine-Kruiskapel* talrijke bedevaarders heenlokte ; hierna komt elke wijk opvolgenlijk aan de beurt : Billegem, Boeygem, Dorp, Anker, Moleneed. Onveranderlijk eindigt " het teerlingspel „ in de *Smis* of de herbergen dier gebuurte op St Elooï en op 8ⁿ December met een " bolling „ voor 't vrouwvolk.

Twee maanden lang krijgt aldus elke buurt eene zonderlinge voortzetting der kermis, die ook sedert talrijke jaren voor de vier eerste wijken op het kermisprogramma aangekondigd wordt.

Van 's morgens vroeg hangen de af te spelen prijzen vóór de vensters der "staminees", waar er dien Zondag te eerlingen valt. Tot vóór den oorlog prijken op de vensterbank een heel groot krentenbrood, met middenin op den voorkant een blinkend vijffrankstuk als een zilveren miniatuurpatakon, en daarboven aan een koord hingen een "krap", stof (d.i. een koepon, een overschot van stof voldoende om er een kleed mee te maken), "het kleed", een zwarte "snuitdoek", en een roode neusdoek met zwarte bollen. Haast overal waren het dezelfde prijzen. Na den oorlog werden deze, alsook de inzet, gemoderniseerd. Waar vroeger "het kleed", onveranderlijk den eersten prijs uitmaakte, is het nu een wollen deken of gewatteerde bedsprei, verdere prijzen zijn pullovers, halsdoeken en andere kleedingstukken, volgens het totale bedrag van den inzet.

Men kan zich laten "opzetten", (inschrijven) zoo dikwijls men wil, vroeger tegen een "kluit", (0,10 fr.), nu tegen 0,50 fr. per keer. Zoohaast het valavond begint te worden, lijkt het een begankenis naar de herbergen der wijk, waar het eerlingen plaats heeft en 's avonds kan het daar binnen wel een paar uren krioelen van 't volk; mannen en vrouwen wemelen er dooreen met de jongens en meisjes, die beginnen "op staminee te gaan", (de herbergen te bezoeken), terwijl de kaartsters aan "t frieten", zijn voor de saucissen, die de herbergbaas met hun inleggeld heeft gekocht.

Om 10 uur 's avonds, als er genoeg personen "opstaan", (opgeschreven zijn), volgens den inkoopsprijs van hetgeen er af te eerlingen is, — in de beste herbergen klimt het getal ingeschrevenen tot 14 à 1500, in de minder gekalandeerde tot 700 — worden bak en eerlingen bijgehaald. Men smijt gewoonlijk met drie, bij enkelen met vier eerlingen. De nummers, die voor elken naam staan, worden één voor één afgeroepen, terwijl een daartoe aangeworven persoon gedurig aan de eerlingen werpt. Wijzen deze 18 of 17 aan (of 24-23) dan worden die getallen achteraan den naam opgeteekend.

Deze, voor wien men 18 (of 24) werpt, is bijna zeker een prijs te hebben. Onder de hoogste nummers wordt opnieuw gekanst om te zien, wie er uitvalt, wie den 1ⁿ prijs behaalt en wie de volgende prijzen winnen.

Onmiddellijk worden de winnenden verwittigd, als het te laat is 's Zondags, 's Maandags heel vroeg door kleine jongens, die hierop verlekkerd zijn, omdat die blijde boodschap hun een goede fooi zal bezorgen vanwege de gelukkige winnaars.

J. PIETERS (Serskamp).

Het Stoelzetten voor Maart.

Maart wordt door de ouderlingen zeer gevreesd en terecht. De statistieken toonen trouwens aan, dat in die maand het percent sterfgevallen het hoogste is. Het is de gewoonte bij oude lieden in het Waasland op den laatsten dag van Februari, alvorens slapen te gaan, een stoel aan de achterdeur te zetten, opdat Maart zou kunnen rusten en ze niet zou weghalen. Ziehier wat Vrouw Weyn daarover mededeelt in Biekorf, XXI jg. (1910), blz 160. (Wij geven letterlijk weer).

“ Vr. Weyn's grootvader zoude op Meertavond nooit gaen slapen zijn zonder de Meert eenen stoel te zetten aen de achterdeur, om de Meert er op te laten rusten. De reden? Om binst de Meertemaend niet te sterven. 's Morgens als grootvader opstond en wijwater genomen had om een kruys te slaen, zegde hij: “ Elk een goeden dag, — wellekom Meert, dat gij met mij niet weg en zeert, en tot het naeste jaar als 't God belieft, Meert. Dan zet ik u weder eenen stoel om op te rusten. „

Het gezegde: Welkom Meert, dat ge met mij niet weg en zeert, (wegzeren: wegvluchten), komt ook voor in Joos Waasch Idioticon, blz 739.

De h. Is. Hallaert, gepensionneerd postbediende te Aalst, deelt ons mede, dat hij aldaar een 85 jarige vrouw kent, die